

Babalarının Dinini Yaşayanlar

– mihrimah · 17 Mart 2018

BABALARININ DİNİNİ YAŞAYANLAR

36/YÂSİN-6: Li tunzire kavmen mâ unzire âbâuhum fe hum gâfilûn(gâfilûne).

Babaları uyarılmamış bir kavmi, uyarman içindir. Çünkü onlar gâfillerdir.

Bir evvelki âyet-i kerime ile bağlantı yapıldığında, Peygamber Efendimiz (S.A.V)'in babaları uyarılmamış bir kavmi uyarması için Kur'an-ı Kerim'in Allahüteâlâ tarafından indirildiği ifade edilmektedir.

Peygamber Efendimiz (S.A.V)'in de Sıratı Mustakîm'in üzerinde olduğu ve Allahüteâlâ tarafından gönderildiği ifade edilmektedir. Allahüteâlâ, babaları uyarılmamış bir kavimden bahsetmektedir. Kur'an'ın diğer âyetlerine göre burada Allahüteâlâ'nın, Peygamber Efendimiz (S.A.V)'in Arap kavmine evvelce hiç Resul göndermediği mânâsını çıkartmak mümkün değildir. Çünkü Kur'an-ı Kerim Allahüteâlâ'nın Resullerini ardarda ve bütün kavimlere gönderdiğini söylemektedir. O zaman babaları uyarılmamış bir kavim, kendilerine gelen uyarıyı almamış, kabul etmemiş ve puta tapanlar olarak yaşamış olan bir kavimdir. Bu kavmin içinde Hristiyanlar ve Yahudiler de vardı. Ama hepsi bir kavmi oluşturmuyorlardı.

Put tapanlar kendilerine Resul geldiği halde onu değil, babalarını dikkate almışlardır. Babaları da kendi babalarını dikkate almışlar, kendilerine gelen Resulleri dikkate almamışlardır. Allahüteâlâ bu sebeple: "Babanız İbrahim" ifadesini kullanmaktadır.

Allah, bütün kavimlere, onlara kendi dilleriyle hitap eden Resul gönderdiğini ve bu Resulleri ardarda gönderdiğini ifade etmektedir.

14/İBRÂHİM-4: Ve mâ erselnâ min resûlin illâ bi lisâni kavmihi li yubeyyine lehum, fe yudillullâhu men yeşâu ve yehdî men yeşâ'(yeşâu), ve huvel azîzul hakîm(hakîmu).

Hiçbir Resulümüz yoktur ki; Biz, onu kendi kavminin lisanıyla göndermiş olmayalım. Onlara (kendi lisaneleriyle) beyan etsin (açıksın) diye. Öyleyse Allah, dilediğini (Allah'a ulaşmayı dilemeyenleri) dalâlette bırakır. Dilediğini (Allah'a ulaşmayı dileyenleri) hidayete erdirir. Ve O, Azîz'dir, Hikmet Sahibi'dir.

23/MU'MİNÜN-44: Summe erselnâ rusulenâ tetrâ, kullemâ câe ummeten resûluhâ kezzebûhu fe etbâ'nâ ba'dahum ba'dan ve cealnâhum ehâdîs(ehâdîse), fe bu'den li kavmin lâ yu'minûn(yu'minûne).

Sonra Biz, Resullerimizi ardarda (arası kesilmeksizin) gönderdik. Her ümmete Resulü geldiği zaman, her defasında onu yalanladılar. Biz de onları birbiri arkasından (helâk ettik). Ve onları efsane kıldık. Artık mü'min olmayan kavim (Allah'ın rahmetinden) uzak olsun.

31/LOKMÂN-15: Ve in câhedâke alâ en tuşrike bî mâ leyse leke bihî ilmun fe lâ tuti'humâ ve sâhibhumâ fîd dunyâ magrûfen vettebi' sebîle men enâbe ileyy(ileyye), summe ileyye merciukum fe unebbiukum bi mâ kuntum ta'melûn(ta'melûne).

Ve bilgin olmayan bir şey hakkında, şirk koşman için seninle mücâdele ederlerse, ikisine de itaat etme!
Ve dünyada onlara güzellikle sahip ol. Bana yönelenlerin (ruhunu Allah'a ulaştırmayı dileyenlerin) yoluna tâbî ol. Sonra dönüşünüz Banadır. O zaman yaptığınız şeyleri size haber vereceğim.

Allahütealâ'nın Lokman-13'te ifade ettiği şirk Rum Suresinin 31 ve 32. âyetlerindeki şirkdir. Şirkten kurtulmak için Allah'a ulaşmayı dilemek temel farzdır. "Bana yönelenlerin yoluna tâbî ol" ifadesi ile "Sonra dönüşünüz Banadır" ifadesi ölümden sonra bana döneceksiniz demektir. "Bana yönelenlerin yoluna tâbî ol" Bana ulaşmak için yola çıkanların yoluna tâbî ol, demektir. Çünkü Allahütealâ Şura Suresinin 13. âyet-i kerimesinde diyor ki:

42/ŞÛRÂ-13: Şerea lekum mined dîni mâ vassâ bihî nûhan vellezî evhaynâ ileyke ve mâ vassaynâ bihî ibrahîme ve mûsâ ve îsâ, en ekîmûd dîne ve lâ teteferrekû fih(fihî), kebure alel müşrikîne mâ ted'ûhum ileyh(ileyhi), allâhu yectebî ileyhi men yeşâu ve yehdî ileyhi men yunîb(yunîbu).

(Allah) dinde, onunla Hz. Nuh'a vasiyet ettiği (farz kıldığı) şeyi (şeriatî); "Dîni ikame edin (ayakta, hayatta tutun) ve onda (dinde) fırkalara ayrılmayın." diye Hz. İbrahim'e, Hz. Musa'ya ve Hz. İsa'ya vasiyet ettiğimiz şeyi Sana da vahyederek, size de şeriat kıldı. Senin onları, kendisine çağırdığın şey (Allah'a ulaşmayı dileme) müşriklere zor geldi. Allah, dilediğini Kendisine seçer ve O'na yöneleni, Kendisine ulaştırır (ruhunu hayatta iken Kendisine ulaştırır).

Öyleyse burada Allahütealâ: "Sonra dönüşünüz, Banadır." diyerek bütün insanların dönüşünün Kendisine olduğunu ifade etmektedir. Bu dönüş ölümden sonraki dönüştür. Kişinin ruhunu ölmeden evvel Allah'a ulaştırması ile ruhun ölümden sonra Allah'a dönüşü aynı şey değildir. Ölmeden evvel Allah'a ulaşmak hidayete ermektir.

5/MÂİDE-104: Ve izâ kîle lehum teâlev ilâ mâ enzelallâhu ve iler resûlî kâlû hasbunâ mâ vecednâ aleyhi âbâenâ e ve lev kâne âbâuhum lâ ya'lemûne şey'en ve lâ yehtedûn(yehtedûne).

Ve onlara: "Allah'ın indirdiğine (Kur'an'a) ve Resul'e (itaate) gelin." denildiğinde; "Babalarımızı üzerinde bulduğumuz şey (din) bize yeter (kâfi)" derler. Ya onların babaları (bu gerçeklere ait) bir şey bilmiyorlarsa ve hidayete ermemişlerse de mi?

Resul onlara "Allah'ın indirdiğine (Kur'an'a) ve Resul'e (itaate) gelin." dediğinde: "Babalarımızı üzerinde bulduğumuz şey (din) bize yeter (kâfi)" diyorlar. Allahütealâ, bu âyette "onların babaları âyetleri bilmiyor ve hidayete ermemişse de mi?" buyuruyor.

Allahütealâ bütün insanların hidayete ermelerini üzerlerine farz kılmıştır. Ruhlarını Allah'a teslim etmeleri "ruhun hidayeti", fizik vücutlarını Allah'a teslim etmeleri "fizik vücudun hidayeti", nefslerini Allah'a teslim etmeleri "nefsin hidayeti" ve iradelerini Allah'a teslim etmeleri "iradenin hidayeti" olarak Kur'an'ı Kerim'de yer almaktadır. Ama günümüz İslâm tatbikatında hidayete doğru yol denilerek "insan ruhunun hayatta iken Allah'a ulaşması" demek olan hidayet kelimesi değiştirilmiş ve aslî mânâsından saptırılmıştır. Bu sebeple Allahütealâ hidayeti, insanların üzerlerine farz kılmış olmasına rağmen din âlimlerinin hidayet kavramını tamamen unuttuklarını, görüyoruz. O zaman mutluluğa tabii ki ulaşmaları mümkün değildir.

2/BAKARA-170: Ve izâ kîle lehumuttebiû mâ enzelallâhu kâlû bel nettebiu mâ elfeynâ aleyhi âbâenâ e

ve lev kâne âbâuhum lâ ya'kılûne şey'en ve lâ yehtedûn(yehtedûne).

Ve onlara: "Allah'ın indirdiği şeye tâbî olun!" denildiğinde; "Hayır! Biz atalarımızı üzerinde bulduğumuz şeye (yola) tâbî oluruz." dediler. Ve eğer, onların ataları hiçbir şeyi akıl etmiyor ve hidayete ermemiş olsalar bile mi?

Kur'an'ı Kerim 14 asır önce indirildi.14 asır sonra ise insanların çok büyük bir kısmı Allah'ın dîni yerine kitaplardan öğrendikleri dîni yaşamaktadırlar. Bir kısmının din ile uzaktan yakından ilgisi yoktur. Bu insanlar için İslâm'ın şartı 5'tir. Bu 5 şartı yerine getiren Allah'a teslim olmuştur. Böyle zannederler...

Bugünkü İslâm dîni öğretisi, hiç kimseyi cennete ulaştırmayacak eksik ve yanlış bir öğretimdir.

Allahüteâlâ daimî zikri farz kılmış ama ne 32 ne de 54 farzın içinde var. Zikir olmadıkça, namaz kılmak, zekât vermek, oruç tutmak, hacca gitmek kimseyi kurtaramaz.

Zavallı insanlar! bir gün cehennemle burun buruna geldikleri zaman hakikatleri anlayacaklardır. Kendilerinin nasıl aldatıldıklarının farkına varacaklardır.

Her şeyin ardındaki iblis, Allah'ın güzelliklerini çirkin hale getirmeyi başarmış, insanlara sunmuş ve onlar da ne yazık ki inanmışlar ve kendilerini cehenneme mahkûm etmişlerdir. Ataları neyi göstermişse onu yapmışlardır.

Allah razı olsun
Burhan AKSU